

GALG EN SCHAVOT

WEKELIJKSE UITGAVE

PRIJS PER NUMMER : 4 FRANK

Uitgave van

«DE VLAAMSE BOEKHANDEL», Provinciestraat, 42, ANTWERPEN

(Handelsregister van Antwerpen nr 33.297)

SPADA, DE KONING VAN HET MAQUIS.

Spada, de laatste en zo lange tijd de verschrikkelijke koning van het maquis. Spada de bloeddorstige, de Corsikaan, die onverbiddelijk bleef en doodde.

— Hij die doden kan, moet kunnen sterven! had hij vaak herhaald, toen hij nog op vrije voeten rondliep en iedereen tartend uitdaagde.

Zijn eerste misdaad bedreef hij, spontaan, in opstand gekomen uit vriendschap. Hij doodde om een kameraad die hij bedreigd dacht te verdedigen. Maar sindsdien stelde hij zich geheel buiten de wet. Hij was niet langer de Corsikaanse bandiet, die eerbied afdwingt, — niettegenstaande men hem niet liefhebben kan, — omdat hij zich tot de laatste levensstond aan de eer vastklampt.

Niet een van de vele misdaden, die hij na zijn eerste manslag bedreef, gebeurde spontaan, begaan door een opvliegend mens, maar door een mens, die in het diepste

van zijn binnenste, edelmoedig blijft !

Lage drijfveren leidden hem gedurende tien jaren lang, makten dat men hem nog enkel aanduidde met de benaming « de tijger van de Cinarca. »

Na die lange tijdspanne begon de ster van Spada te verbleken. Andere bandieten waren opgestaan, even bloeddorstig als hijzelf : Bartoli, Caviglioli, Bornéa en anderen moesten voor hem niet meer onderdoen.

Toen besloot de Regering kordaat op te treden, richtte zij een jacht met tanks en machiengeweren op de bandieten in ! De ene na de ander, vielen de meesters van het maquis in de handen der overheden.

Spada kon echter ontsnappen, miserabel kruipend op handen en voeten, omringd door tientallen schapen van een grote kudde. Maar zijn vrienden en zij die hem steunden, werden gevangen. Hij schoot alleen over, levend nog maar als een opgejaagd dier, kennend rust noch duur, verliezend zijn eetlust.

Zijn hoofd werd op prijs gesteld : honderdduizend frank voor wie hem leveren zou.

En hij die er op gepocht had, dat men hem nooit levend in handen zou krijgen en beweerd had dat hij zich doden zou met eigen hand, verscheen op zekere dag te Coggia, het dorp van zijn ouders. Hij liep in hemd, met een krans van bloemen om het hoofd, zonder wapens, houdend een kruisbeeld in de handen roepend dat « het Goddelijk licht over hem gekomen was. » Door schrik bevangen, een gebedenboek in de hand, verschool hij zich daarna achter het familiebed. Daar kwamen de gendarmen hem aanhouden en stotterend smeekte hij :

— Ik wist dat ge mij in hechtenis nemen zoudt. Doet mij geen pijn. Ik geef mij over.

In Maart 1934, nadat het onderzoek twee jaar geduurd had, volstonden drie dagen om de verantwoordelijkheid van de gewezen tiran te wikken en te wegen. De Corsikaanse jury liet zich niet door zijn gehuichel misleiden.

Meesters Bronzini de Caraffa en Cancillieri spannen zich met hart en ziel in voor de verdediging van een geval, dat niet te verdedigen was.

— Het is geen mens dat gij te vonnissen hebt, riep de prokureur generaal Gauger in volle overtuiging uit, wel een wild dier, dat ge neervellen moet. Er moet een einde aan het banditisme gesteld worden en het moet uit zijn met romantische, valse helden.

Na een korte beraadslaging viel het vonnis : de doodstraf.

Spada bleef kalm; hij was bleek, maar hield zich waardig.

In Juni 1934 kwamen monsieur Deibler, de beul, en zijn helpers met hun tuig, dat zij opstelden. Te 3 uur 15 was alles in gereedheid gebracht en had de beul het breed driehoekig mes uit zijn schede met rood fluweel gehaald.

In zijn cel werd Spada, die diep sliep, gewekt. De vorige avond had hij tot bijna middernacht « belotte » gespeeld en verschillende partijtjes gewonnen

— Uw genadeverzoek werd verworpen. Heb moed! werd hem gezegd.

— Het is goed, ik heb begrepen. Weest gerust, ik zal mij moedig tonen.

Daarop drukte hij de handen van zijn advocaten, haalde de schouders eventjes op, en vervolgde : « Wat wilt ge, het is zo! »

Met zorg maakte hij zijn laatste opschik, daarna sprak hij een korte biecht, diep ingetogen hoorde hij de Heilige Mis. Men vroeg hem of hij soms nog iets te verzoeken had, maar « Het loonde de moeite niet » oordeelde hij.

En gelaten, zonder zwakheid, ging hij de dood in.

HET KASTEEL DER VERDOEMENIS

SILVAIN VAN DER GUCHT

HET KASTEEL DER VERDOEMENIS

door

SILVAIN VAN DER GUCHT.

(Vervolg)

— Mijnheer, gij hebt mij het leven gered, gaf hij ten antwoord, en ik zal u altijd trouw trachten te dienen, maar, vooraleer ons ter rust te begeven, bid ik u, niet kwalijk te nemen, dat uw dienaar een opmerking maakt van geheel andere aard.

Van Heverboom, die begon te eten, zeide:

— Spreek vrijuit, ik ben nieuwsgierig die te kennen.

— Sinds de korte tijd, dat wij hier teruggekeerd zijn, heb ik de Franse soldaten zoveel kwaad zien bedrijven, dat ik u meermalen aanraade toch voorzichtig te zijn. De boerenwoningen, die zij hebben geplunderd, zijn nog aan het branden, en ik vrees, dat zij ons eerstdaags ook zullen komen bezoeken.

Hendrik glimlachte en schudde het hoofd.

— Uw vrees is ongegrond, zeide hij, men zal zich wel wachten een adellijke woning te plunderen waarvan de eigenaar een Fransgezinde zou kunnen zijn.

— Maar, meende Karel, de soldaten zijn dikwijls bedronken en zij zouden een misslag kunnen begaan.

— Dit zou inderdaad kunnen gebeuren, hervatte de valsaard, zich een roemer wijn inschenkend, er is echter een onfeilbaar middel om dit te voorkomen; morgen, met het kriecken van de dag, zullen wij een Franse vlag vervaardigen; die steken wij op een van de torenspitsen van het kasteel, en ik daag een ganse Franse afdeling uit, ons alsdan te durven verontrusten.

— Een Franse vlag, zegde Karel peinzend, ik weet niet waar wij die zouden kunnen vinden.

— Is er iets gemakkelijker, meende Hendrik, dan er een te vervaardigen? Neem een wit stuk linnen, begeef u in de eerste de beste boekhandel en koop aldaar voor vier oorten goudpapier, daaruit zal ik drie gouden leliën knippen, die plakken wij op het wit laken, binden het aan een stok vast, laten het op een van de torenspitsen wapperen en het spel is geklonken.

Karel Kwakbeen begon te lachen.

— Waarlijk, mijnheer, zeide hij, vergeef mij mijn vrijpostigheid, gij zijt een vindingrijk meester, voor alles weet ge raad, ik zal maar dadelijk het goudpapier gaan kopen.

Toen zijn knecht vertrokken was, strekte Hendrik, die intussen gegeten had, zich in zijn zetel uit, en begon de toestand eens rijpelijk te overwegen.

Het verleden deed hem sidderen. Maar de verstokte moordenaar was zo zeer op de weg van de boosheid gevorderd dat hij, in plaats van enig spijt over zijn euvel daden te gevoelen, alle inwendige gewetenswroegingen verwierp, en in stilte begon te beramen hoe hij zich de toekomst gunstig zou maken.

Hij was, gelijk wij reeds meermalen hebben gezegd, zeer gierig. Hij besloot dan, gedurende de tijd, dat de kleine Frans minderjarig zou zijn, op het kasteel te verblijven en, al was hij van zijn

erfdeel ontbloot, met het weinig geld, dat hij bezat, zo zuinig te leven als het maar mogelijk was en geen winstgevende zaken, al waren zij zelfs strafbaar, te laten ontsnappen, om zich op korte jaren satrijk te maken en alsdan met volle trots op zijn vijand, de geneesheer, neer te zien.

Meer dan drie uren zat hij dit alles zorgvuldig te beramen en zijn zinnen te scherpen, bij het ledigen van de laatste van de twee flessen wijn, die Karel Kwakbeen hem gelijktijdig had gebracht, toen hij aan het kindje begon te denken, dat hem zo zonderling op de hals was geschoven. Daar bleven zijn gedachten een ogenblik bij stilstaan.

— Bah, zegde hij eindelijk, ik zal morgen, met behulp van Trees, aan een voedster trachten te geraken, want, blijft het kindje leven, dan wordt dit wellicht voor mij een winstgevende zaak.

Zo sprekend, raadpleegde hij zijn uurwerk, het was reeds meer dan één uur van de nacht. Hij stond op en, na nog enige tijd de kamer op en neer te hebben gewandeld, ontdeed hij zich van zijn kleren en begaf zich te bed.

De daarop volgende dag wapperde op het kasteel de Franse vlag. Vele voorbijgangers bezagen dat met een soort van verwondering, en men dacht algemeen dat aldaar zich een Franse overheid had gehuisvest, en men beklagde de eigenaar van het gebouw, die genoodzaakt was, misschien tegen zijn dank, het vaandel van de vijand uit te hangen.

Dit nieuws kwam ook weldra ter ore van dokter Meert, die de snoedaard kende. Hij dacht er het zijne van en schudde afkeurend het hoofd.

Van Heverboom liet zich weinig gelegen aan wat de mensen meenden; hij achtte zich in veiligheid en dit was voor hem genoeg. Inmiddels had Trees, op zijn bevel, zich aldra voor het kindje, dat zij de vorige avond zo liefderijk had verpleegd, een voedster aangeschaft, die op het kasteel, tegen zeer gematigde prijs, zou blijven wonen.

Men zegt gewoonlijk dat de aanblik van een onschuldig wezen dikwijls voldoende is om het wreedste gemoed te vermurwen. De snode van Heverboom, in wiens gemoed reeds lang elk menslievend gevoel was versmacht, gevoelde, als hij het kind aanzag, zich inwendig ontroerd, en hij vatte van lieverlede voor dit kindje, welks ouders hij niet kende, een zeker soort van genegenheid op, die hij nog nooit had gevoeld.

Dank zij de voorzorg, die hij had genomen, liet men hem ongestoord het kasteeltje bewonen, en van dokter Meert hoorde hij niet meer spreken. Toch hield de schelm zich stil. De knevelarijen van de Fransen gingen nog gedurig voort en hij vreesde zich bij de vijand verdacht te maken, die niet zou hebben gewacht, op de minste aanklacht, om het even van welke aard, hem met geldboete of lijfdwang te straffen; hij oefende dan geduld, in afwachting van betere tijden. Zo verliepen er twee jaar, tot eindelijk, op 18 Oktober 1748, de vrede te Aken werd getekend, en ons vaderland onder keizerin Maria-Theresia terugkeerde.

(Wordt vervolgd)